ταχειρίζομαι τὸν τοιοῦτον κίνδυνον. ὡς εἶδε γοῦν ὁ βασιλεὺς, ὅτι δὲν ὑπακούει, ἄφησέν τον. ὁ δὲ ἅγιος Νέστωρ, ὡσὰν ἐπλησίασε κοντὰ εἰς τὸν Λυαῖον, ἔρριψε τὸ ἀπανοφόριτου, καὶ ἔκραξεν. ὁ Θεὸς Δημητρίου βοήθει μοι. καὶ παρευθὺς μὲ τὸν λόγον, εὔγαλε τὸ παραμάχαιρόν του, καὶ ἐκτύπησε τὸν Λυαῖον ἀνάμεσα εἰς τὴν καρδίαν, καὶ πάραυτα ἔπεσεν ἀποθαμένος ὁ ὑπερήφανος Λυαῖος. καὶ ὁ βασιλεὺς, ὡς εἶδεν, ὅτι ἐθανατώθη ὁ Λυαῖος, πολλὰ τὸ ἐλυπήθη, καὶ περισσότερον, παρὰ νὰ ἤθελεν ἐξεπέση ἀπὸ τὴν βασιλείαν του. ἔκραξε γοῦν τὸν Νέστορα καὶ λέγει τον. Νεανία, μὲ τί μαγείαις ἐνίκησες τὸν Λυαῖον; αὐτὸς ἐφόνευσε τόσους ἀνθρώπους δυνατωτέρους ἀπὸ σένα, καὶ ἐσὺ πῶς τὸν ἐθανάτωσες; ὁ ἅγιος Νέστωρ ἀπεκρίθη, ἐγὼ βασιλεῦ ἀπὸ μαγείαις δὲν ἐνίκησα τὸν Λυαῖον. ἀμὴ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἐκατόρθωσα τὸ τοιοῦτον ἔργον. ταῦτα ὡς ἤκουσεν ὁ μιαρὸς βασιλεὺς, ἐθυμώθη περισσῶς. καὶ ὥρισεν ἕναν του ἄρχοντα, Μαρκιανὸν ὀνόματι, νὰ εὐγάλῃ τὸν Νέστορα ἔξω ἀπὸ τὴν χρυσαίαν τὴν πόρταν, νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ μὲ τὸ παραμάχαιρόν του. καὶ οὕτως ἐτελειώθη ὁ ἅγιος Νέστωρ κατὰ τὸν λόγον τοῦ ἁγίου Δημητρίου.

Ἐσηκώθη γοῦν παρευθὺς ὁ βασιλεὺς λυπημένος, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ παλάτιόν του, λέγοντας. μὰ τὴν δύναμιν τῶν μεγάλων θεῶν, ἀπὸ μαγείαις ἐφονεύθη σήμερον ὁ φίλος μου Λυαῖος. μετὰ δὲ ταῦτα, ὡς ἐγνώρισεν, ὅτι ἀπὸ ταῖς τέχναις τοῦ ἁγίου Δημητρίου ἐφονεύθη, ὥρισε τοὺς στρατιώτας του, νὰ ὑπᾶν νὰ τὸν φονεύσουν μέσα εἰς ταῖς καμάραις ἐκείναις τοῦ λουτροῦ. ὑπῆγαν γοῦν οἱ στρατιῶται μὲ τὰ κοντάρια τους, καὶ ἐλόγχευσάν τον εἰς ὅλον τὸ κορμί. ἡ πρώτη δὲ κονταρέα, ὁποῦ ἔδωκαν, ἦτον εἰς τὴν δεξιάν του πλευράν, εἰς τὸν τόπον, ὁποῦ ἐλόγχευσαν καὶ τὸν Χριστὸν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. διότι ὁ ἅγιος ὡς τοὺς εἶδεν, ἐσήκωσε μοναχός του τὸ δεξιόν του χέρι νὰ λογχευθῇ. τοιοῦτον γοῦν Μαρτύριον ἔλαβεν ὁ μεγαλομάρτυς Δημήτριος, καὶ οὕτως ἐτελειώθη κατὰ τὴν σήμερον. ἕνας δὲ δοῦλος τοῦ ἁγίου, Λοῦπος ὀνόματι, παρασεκόμενος εἰς τὸν θάνατόν του, εὔγαλε τὸ δακτυλίδι τοῦ ἁγίου ἀπὸ τὸ δεξιόν του δάκτυλον, καὶ ἐπῆρε καὶ τὸ μανδύλι τῶν ὤμων του, καὶ τὸ ἀπανόρουχόν του, καὶ ἔβαψέν τα εἰς τὸ αἷμά του. καὶ μετ' ἐκεῖνα ἔκαμνε θαύματα πολλά. καὶ δαιμονισμένους ἰάτρευσεν, καὶ ἀρρώστους ὑγίαινε, καὶ ἀπὸ πᾶσαν ἀσθένειαν ἐθεράπευε τοὺς ἀνθρώπους. ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς τὸ ἔμαθεν, ἀπέστειλε στρατιώτας, καὶ ἀπεκεφάλισάν τον, εἰς τόπον λεγόμενον, Τριβουνάλιον. τινὲς δὲ χριστιανοὶ ἐπῆραν τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Δημητρίου κρυφὰ διὰ τὸν φόβον τοῦ βασιλέως, καὶ ἐπαράχωσάν το ἐκεῖ εἰς τὸ λουτρόν, ὁποῦ τὸ ηὗραν. ἀφόντις δὲ ἀπέθανεν ὁ βασιλεὺς Μαξιμιανὸς, ἐβασίλευσεν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος καὶ χριστιανικώτατος. λοιπὸν εἰς τὸν Θαῦμα α.
καιρόν του, ἔκαμεν ἕναν φλαμπουράρην, εἰς τὴν μεγαλοβλαχίαν ὀνόματι Λεόντιον. ὁ ὁποῖος ἀσθένησεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. καὶ τοιαύτην ἀσθένειαν, ὅτι κάλλια ἀγάπα τὸν θάνατον, παρὰ τὴν ζωήν. πολλοὶ ἰατροὶ τὸν ἐκαταπιάσθηκαν, καὶ κανεὶς δὲν ἐδύνετο νὰ τὸν ἰατρεύσῃ, ἀλλὰ μάλιστα χειρότερα ἐγίνετο. ἐκινδύνευε γοῦν ὁ Λεόντιος πολλά, καὶ κανέναν ἰατρὸν ἄξιον δὲν εὕρισκεν. ὡς δὲ ἔμαθεν,